

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις φρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — 'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ἀρχόμεθα νέου μυθιστορήματος τοῦ Παλζανθρώπου μας ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν :

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ 1862

Οἱ καιροὶ τῆς Μεταπολιτεύσεως εἶναι οἱ μυθιστορηματικώτεροι καιροὶ διὰ τὰς 'Αθήνας.

Κατὰ συνέπειαν τὸ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

μὲ τὴν ὠραίαν του ὑπόθεσιν, τὰς ἱστορικὰς ἀνκμνήσεις του καὶ τὴν ἀνεξάντλητον εὐθυμίαν τοῦ συγγραφέως θὰ γεννήσῃ τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ δημοσίου.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

'Ενεκα ἑλλείψεως χώρου, ἔνεκα τῆς κατακτῆσεως τοῦ σημερινοῦ φύλλου ὑπὸ τῆς ὠραίας ἐν Μαγνηστρίᾳ πανηγύρεως, ἀναβάλλομεν διὰ τὸ φύλλον τῆς Παρασκευῆς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν κρίσεών μας, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ κ. Σωτηρόπουλος θ' ἀπασχολήσῃ τέσσαρας περίπου σελίδας τοῦ φύλλου μας. Ὅσῳ λεπτός δι' ἑαυτὸν εἶναι, τόσῳ παχὺς ἀπ' ἐναντίας δι' ἡμᾶς.

Οἱ βουλευταὶ Κώστας Κουμουνοῦρος καὶ Μοντεσάντος ἐπειδὴ πολλάκις ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ ἀντιμετρήσουν τὰς δυνάμεις των ἐντὸς τῆς Βουλῆς, οἱ δὲ δειλοὶ συναδέλφοί των κακῶς πράττοντες τοὺς ἐμποδίζουσαν πάντοτε, καλὸν θὰ ἦτο ἐὰν ὠρίζον ὠρισμένον τόπον καὶ ἡμέραν τὴν Πλατείαν Συντάγματος ἢ καμμίαν Κυριακὴν διὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ αἱ κακόμοιροι 'Αθηναῖ

ολίγον ἐν ἑλλείψει τόσων θεαμάτων μὲ τὴν ἀθλητικὴν πάλην τῶν δύο βουλευτῶν.

'Ἡ ἐταιρεία τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων θέλει νὰ γίνῃ 'Εταιρεία τῶν 'Επισιδηροδρόμων. Ἀφοῦ χωρὶς νὰ κάμῃ μέγχι τοῦδε τίποτε σπουδαίον διὰ τὴν συγκοινωνίαν τοῦ τόπου, περιωρίσθη νὰ καταστρέφῃ τὰς κομψὰς μας ἀμάξας, κομποτέρους ἀπὸ τὰς ἀμάξας ὅλης τῆς Εὐρώπης, ζητεῖ τώρα νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸν μοναδικὸν μας σιδηροδρόμον, ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ. Ἐννοεῖ νὰ καταβιβάσῃ ἐπιβάτας ἀπ' Ἀθηνῶν διὰ Παλαιῶν Φαλήρου εἰς Νέον Φάληρον καὶ ἐντὸς τῶν κτήσεων τῆς 'Εταιρείας, δηλαδὴ πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεάτρου. Καὶ ἐννοεῖ πάλιν ἀπὸ τὸ Φάληρον νὰ τοὺς πηγαίῃ εἰς Πειραιᾶ. Νὰ περιβάλλῃ δηλαδὴ διὰ σιδηροῦ δακτυλίου τὴν 'Εταιρίαν τῶν σιδηροδρόμων, ἔχουσαν ἤδη τὸ προνόμιον δι' 75 ἔτη καὶ νὰ τῆς παίρῃ τοὺς ἐπιβάτας ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον καὶ τοὺς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ. Ἡ ἐπιδρομὴ αὕτη τοῦ κ. Ραδλὲ ἐγκαίρως ἐννοήθη ὑπὸ τῆς 'Εταιρείας τῶν σιδηροδρόμων, ὁ δὲ διευθυντὴς κ. Παρασκευαΐδης σὺν ἐργάταις καὶ ἄξιότατοι ἀνέκοψε τὸ ἔργον τῆς ἐπιδρομῆς ἐν τῇ ἀρχῇ του εὐρισκόμενον, ἐμποδίσας τὴν περαιτέρω ἐξακολούθησιν τῶν ἔργων.

'Ἡμεῖς εἴμεθα ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ξένων αἰτινες εἰσχυρόντες μέσα πολιτισμοῦ εἰς τὸν τόπον μας ἐννοοῦν νὰ πορισθῶσι τὴν δικαίαν ὀλικὴν ἀμοιβὴν των. Ἄλλ' εἴμεθα ἐναντίον τῆς ἀπαρρόφσεως, ἐναντίον τῶν μονοπωλείων, ἐναντίον τῶν κατακτῆσεων καὶ τῶν συγκεντρωτικῶν διαθέσεων. Τοιαύτας διαθέσεις ὅμως ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ ἡ 'Εταιρεία τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων, πρὶν ἢ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν τόπον. Μέχρι τοῦδε ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κωμικὴ ἢ τοῦλάχιστον πολλὰ ὀλίγον χρήσιμος. Ἡ σκοπιμότης αὕτη θ' ἀρχίσῃ κυρίως ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν παρισισίων θεάτρων, ἐὰν δυνηθῇ ὅμως νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ μὲ ψυχὴν, μὲ ζωὴν. Διότι καὶ αὕτης τῆς γραμμῆς ἡ κίνησις θὰ εἶναι καθ' ὠρισμένας ὥρας, ἤτοι τὴν 8ην ἕως τῆς 9ης καὶ τὴν 12ην μέχρι τῆς μίξ μ.μ. Ἄλλ' ἀκριβῶς φοβοῦμεθα ὅτι ἐκείνην τὴν

ώσαν αι απαιτήσεις του δημοσίου θα είναι τόσαι, αι δε
εμάς και αι θέσεις δε θα έχη να προσφέρη η Έταιρία
τόσον ολίγαι, ώστε θα υπερπηθεί το εν δέκατον μόλις
των θελόντων να εισέλθουν εις την πόλιν δι' Ιπποσιδη-
ροδρόμου.

Απεδείχθη ότι οι Ιπποσιδηροδρομοί είναι πανταχού
διὰ μακρινάς σχετικώς αποστάσεις, κυρίως διὰ τὰ προά-
στεια και τὰς εξοχάς. Έγυός των πόλεων η ζωή κινεί-
ται διὰ των λεωφορείων τούτο γίνεται εν Λονδίνω, Πα-
ρισίαις, Βιέννη.

Η Έταιρία των Ιπποσιδηροδρόμων έκαμε κακούς υ
πολογισμούς. Ζητούσα δε τώρα να χρησιμοποιήση αυτή
όσα έξοδα, όσα χρήματα, όσους κόπους, όσους καιρούς,
όσην προτεραιότητα επί πέλους εξεμεταλλεύθη η Έται-
ρία των Σιδηροδρόμων διὰ να καταστήση τὸ Φελλήρον
κέντρον άθηναϊκόν, κινεί όχι μόνον τὸν γέλωτα, αλλά
και τὴν απέχθειαν τοῦ κοινού.

Οι αδελφοί Λευκαδίται, οι πιλοποιοί, ζητοῦν εμπορι-
κὴν προστασίαν εκ τῆς Βουλῆς διὰ να ψήρση τὴν ατέ-
λειαν τῶν εἰδῶν όσα τοῖς χρησιμεύουν εις κατασκευὴν
τῶν πῖλων των. Τὸ όποῖον θα πῆ ότι δὲν μποροῦν να συ-
ναγωνισθοῦν με τὰ ἐξ Εὐρώπης κατασκευαζόμενα καπέλ-
λα, αναγκάζονται ἐπομένως να τὰ πουλοῦν ἀκριβώτερα.
Έπομένως διὰ να ἀξιοθῶμεν να φέρωμεν ἑλληνικούς πί-
λους, πρέπει να πληρόνωμεν κἄτι περισσότερον, και πρό-
πει να ζημιώμεται και τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Αὐτὸν τὸν
ἑλληνισμόν εις τὰ καπέλλα δὲν τὸν ἐνοοῦμεν διόλου.
Ένοοῦμεν να πληρόνωμεν διὰ να ἀντιπροσωπεύωμεθα ὑπὸ
τοῦ κ. Βυζαντιοῦ εις Ἀλεξάνδρειαν ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Πόγγη
εις Βάρναν· ἀλλὰ να πληρόνωμεν και τὸν κ. Λευκαδίτην
διὰ να μᾶς ἀντιπροσωπεύῃ εις τὰς Έκθέσεις ως πιλο-
ποιοῦς; Αἱ βιομηχανίαι ἢ ζωοί μόναι των ἢ δὲν ζωοί.

Οὐδὲ είναι ἀξίον λόγου ἂν ο κ. Λευκαδίτης κατασκευάζῃ
κατ' ἑτος διασχίλια ἢ δεκακισχίλια καπέλλα. Αὐταί αι
προστασίαι ἐγίνοντο ἄλλοτε ὅταν συνδανῶναι ἀποκατα-
σμοί (bloous) ἐπὶ Ναπολέοντος· ἀλλὰ τὴν ὄψιν ὄψους πα-
ούτους δὲν διατρέχομεν· και ἂν διατρέξωμεν, δὲν θα λυ-
πηθῶμεν πολὺ ἂν ο κ. Λευκαδίτης δὲν προθέσῃ να μᾶς
κἀμνη καπέλλα, διότι θα προτιμήσωμεν τὸ ἑθνικόν μας
κάλυμμα ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, τὸ κλέγτικο μανθῆλε.

Εὑρετε τί γίνεται με τὰ καλὰ ψάρια; Έγιναν τὸ
μονοπώλιον τῆς πλουτοκρατίας! Διατί δὲν τρώγετε ἀπὸ
πολλοῦ, συνάδελφοί ἄσποί, λαχταριστὰ μπαρμποῦνια;
Ίδου τί γίνεται. Οἱ Ίχθυοπῶλαι τὰ κρύβουν ἀπὸ τὰ
ὄμματα τοῦ κ. Κοσονάκου και τὰ δικά σας, και ἔχουν
ᾠρισμένα μέρη όπου τὰ πουλοῦν πρὸς ἑπτὰ και ὀκτῶ
δραχμάς τῆν ὀκτῶ εις τοὺς ὑπηρετάς των ὁμογενῶν.

Θὰ δῆτε κατόπιν κἀνενα ὁμογενῆ εκ τῶν ἐξύπων να
βάλῃ εις τὸν Αἰῶνα ότι δὲν γινοῦνται μπαρμποῦνια εις
τὰς θαλάσσας μας, ότι μετηνάστευσε τὸ εἶδος των ἐξ
Ἑλλάδος και ότι ἐκεῖνα τὰ όποῖα τρώουν αὐτοί τὰ
φέρουν νωπὰ ἐξ Ἀμερικῆς. Η δὲ ἐπὶ τῆς ὑγείας ἐπι-
τροπὴ θα σκέπτεται τὴν ἐπαναφορὰν τῶν μπαρμπουνῶν.

Μολονότι μετ' ἀνευφημιῶν ἢ Βουλῆ και ἢ Κυβέρνησις
ὑπεδέξαντο τὴν περὶ ἀπονομῆς συντάξεως τῷ μεγάλῳ
μαθηματικῷ μας και σπκνίῳ Ἑλληνι Νικολαίδῃ πρότα-
σιν τοῦ κ. Βουλπιώτου, οὐχ ἦττον δὲν εἶδομεν τὸ περὶ
τούτου Νομοσχέδιον προσκχθέν. Τοιαῦτα νομοσχέδια συ-
ναπτόμενα μετὰ τῆς ἑθνικῆς τιμῆς και καρδίας οὐδὲ ἀ-
ναβάλλονται, οὐδὲ σαπίζουν· προσάγονται ἀμέσως και
ψηφίζονται μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Μετὰ λύπης δὲ πληροφορο-
ρούμεθα ότι ἀντενεργῶν τυγχάνει ὁ βουλευτῆς Ξηροχω-
ρίου κ. Πετσαλῆς. Τοιαῦται ταπειναί ἀντενεργεῖαι, τῷ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΤΡΑΜΒΑΙ.

Α'.

Ένα μᾶς ελειπεν ἐδῶ εις τὴν Ἀθήνα μόνον,
ἀλλ' ὅμως τ' ἀπεκτίσαμε κ' ἐκεῖνο με τὸ χρόνο.
"Ε! τί να γένῃ! πάντα μπρὸς ὁ ἄνθρωπος πηγαίνει"
εις τὸν αἰῶνά μας αὐτὸν πίσω κανεῖς δὲν μένει.
"Ο κόσμος ὀλοκενούρια ἐσήκωσε παντίερα
ποῦ γράφει «Πρόδος κ' ἐμπρός» ἀπ' ἄκρου ἕως πέρα.

Τὴ σκοτινάδα ἐσθυσε τῶν φῶτων τὸ φυτίλι:
—ένας ἀγράμματος ἐνῶ γραμματισμένοι χίλιοι·
και ἕνας μένει σήμερα με μάτια σφκλεισμένα,
ἐνῶ οἱ ἄλλοι τᾶχουνε σὰν τρύπες ἀνοιγμένα.
Γράμματα ὄλοι θέλομε και πρόδο ἀκόμα,
και, ὄλο τρέφοντες τὸ νοῦ, ἀφίναμε τὸ στόμα.

Πρόδο ὄλοι!—γράμματα ποθοῦμε ὄλοι τώρα·
κι' ὁ μάγκας θέλ' ἢ κόρη του να τοῦ διαβάλλῃ α' Ὀρα ο.
Νὰ μάθῃ θέλει γράμματα ὁ γαλατῆς τὸ γιό του,
ὁ γεωργός τὴ κόρη του κι' ὁ ἄλλος τὸ μικρό του.
Γι' αὐτὸ, γι' αὐτὸ ξεχάστηκε τὸ ἔργο τοῦ χωριάτη·
—Έσγνᾶ τ' ἀμπέλι του κανεῖς σὰν ἀγαπᾶ παλάτι.

Σὲ μιὰ γωνιά ἐρρίζαμε τὴ τζάπα και τὸ φτιρί·
για μᾶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ αὐτὰ δὲν ἔχουν χάρι.
Δὲν ἔχει χάρι τοῦ χωριοῦ να πλένη πλᾶ ἢ κόρη,
και δὲν τῆς πᾶει τὸ κοντὸ ἐκεῖνο μισοφόρι.
Εἶναι πολὺ καλλίτερον να στέχη στολισμένη,
με τὴ καινούρια ἐποχὴ μονάχ' αὐτὸ πηγαίνει . . .

Β'.

Μὰ, Μούσα, ποῦ με τραβῆζε ἢ λίμα σου, τί κάνεις;
"Έκαμες λάθος, φίλη μου, δὲν εἶμαι Δεληγιάννης.
Κανεῖς κοινός, σ' αὐτὰ τὰ δυῶ κανεῖς δὲν εἶναι λόγος.
Μὴ τάχα εἶν' οἱ στίχοι μου Δημητρακίκη λόγος;
"Ὀρα κακὴ ἐδιάλεξες τὰ δρω να παραβῆλῃς·
ἄλλην φορὰν, παρακαλῶ, τόσο πολὺ μὴ σφάλῃς.

οὔτοι ζωίλισμοί είναι ἀνάξιοι τοῦ χαρακτήρος του και
παρακαλοῦμεν να θυσιάσῃ τὰς συμπάθειάς του ως Πε-
τσαλῆ πρὸς τὴν εὐγνωμοσύνην του ως Ἑλληνα πρὸς ἕνα
τῶν τιμησάντων τὸ ὄνομα αὐτὸ και ἐν τῷ πεδίῳ τῆς
μάχης και ἐν τῷ πεδίῳ τῆς ἐπιστήμης.

Τελοῦνται σήμερα οἱ γάμοι τοῦ διακεκριμένου νεαροῦ
τραπέζιτου κ. Θεοφράστου Παπαδάκη, διευθυντοῦ τοῦ
ἐν Παρισίαις ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως, μετὰ τῆς καλλιπλάστου, κομψῆς κ' εὐφυοῦς
θυγατρὸς τοῦ κ. Χωρέμη, δεσποινίδος Πηνελόπης.

Αὔθημερὸν οἱ νεόνυμφοί ἀναχωροῦσιν εις Χίον όπου ἐν
τῷ μαγικῷ ἐξοχικῷ πεδίῳ τοῦ κ. Χωρέμη θέλουσι διέλ-
θει τὸ πρῶτον τέταρτον τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος. Έκειθεν
διὰ Κωνσταντινουπόλεως μεταβαίνουσιν εις Εὐρώπην.

·Ο κ. Γ. Βιζυηνός, κατὰ τὴν Ἑσπερίδα, ἀπῆλθεν
εις Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, ἐκεῖθεν εις Ρωσίαν, Κωνσταντι-
νουπολιν, Μικρὰν Ἀσίαν, Αἴγυπτον, ἵνα ἀνθρώπων ἄ-
στεα και χρῆμα, καθ' ἑμᾶς, γνῶ, θέλει δὲ ἐπανα-
κάμψῃ ἐνταῦθα μετὰ τὸ θέρος, ὅτε διόλου φαῖδροί
δὲν θὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν, ἔχων ἡδῆ παρεσκευασμένην και
τὴν ἐκδοσιν τῶν μέγρι· τοῦδε ἔργου του και εις τρεῖς τό-
μους κτλ.· Ἀναγκάζομεθα να μὴ ἀντιπαρέλθωμεν τὴν
ὡς Κραβαρίτου με τὴν λύραν και τὸν καρθανᾶν τοῦ ἐ-
παίτου περιοδίαν αὐτὴν τοῦ κ. Βιζυηνοῦ διὰ τῶν δύο
κόσμων, όπου ὑπάρχουν Ἑλληνες, πρὸς συλλογὴν συν-
δρομητῶν, με τὸσον ἐλαφρὰν καρδίαν με ὅσην ἢ Νέα Ἑ-
σπερίδα συνήθως ἀναγράφει τὰ γεγονότα αὐτὰ, ἄμα
τύχασιν ἡρώες αὐτῶν φίλοι τῆς, ἐνθαρρύνουσα οὕτω
τοὺς νέους εις τὸ κακίον, εις τὴν μικροπλοτιμίαν, εις
τὸν ἐξευτελισμόν και εις τὸν παρασιτισμόν. Ὁ κ. Γ.

Βιζυηνός ἐπαναφέρει δυστυχῶς τοὺς χρόνους ἐκείνους
τῆς ἑλληνικῆς παρακμῆς, τοὺς χρόνους οὗς περιέλαβεν
ὁ Λουκιανὸς ἐν τῇ δριμυτῇ σατύρᾳ του, ζωγραφίσας
τὸν ἐξευτελισμόν τῶν Ἑλλήνων λογίων ἐν Ρώμῃ, οἰτι-
νες τὴν ἀκμὴν τῶν σοφιστῶν ἐταπεινώσαν μέχρις ἀσχρᾶς
δουλείας διὰ πορισμόν ἀρτοῦ βρεμένου εις τὰ ὑγρά τῆς
ταπεινώσεως. Δυστυχῶς δὲ ο κ. Βιζυηνός εἶνε γεννημένος
διὰ να παίξῃ τοιοῦτο ρόλο ἐπαίτου. Διελθὼν—δὲν λέγο-
μεν τοῦτο πρὸς ἐξευτελισμόν του, ἀλλὰ γράφομεν ἱστο-
ρίαν—ὄλα τὰ ἀποκτηνοῦντα στάδια, τοῦ ὑπηρετοῦ παντο-
πωλείου, τοῦ ψάλτου, τοῦ ράπτου, τοῦ παπαδοπέδου, τοῦ
ἱεροσπουδαστοῦ, και ἀναρπαγεῖς ἀφηνιδίως εκ τῶν στρω-
μάτων τῆς καταγωγῆς του διὰ χεῖρὸς τοῦ κ. Ζαρφῆ
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν εἶχε τόσην ψυχὴν μετα-
βαλὼν τύχην να μεταβάλλῃ χαρακτήρα, ἀλλὰ διέσωσεν
ἀμόλυτα τὰ κεφάλαια τῆς γυδασιότητος και τῆς ἀφι-
λοτιμίας και μετὰ ἑπταετῆ ἴσως διαμονὴν ἐν Γερμανίᾳ
—μεθ' ὅλην τὴν μικρὰν ποιητικὴν του ἀξίαν και ἐνεκα
τῆς στερησεως τῶν ὀλικῶν παροχῶν τοῦ κ. Ζαρφῆ, δυ-
στυχῶς παθόντος τὴν ὑγείαν, περιέφερε τὰ κεφάλαια
αὐτὰ τοῦ παιδὸς παντοπόλου εις ὄλα τὰ ἀθηναϊκὰ σαλό-
νια, ἐξευτελισθεῖς, κολακεύσας, παρασιτήσας, γενόμενος
περιγέλως ὄλων, και αὐτῶν ἀκόμη τῶν μικρῶν βασιλο-
παίδων, ἀναγκασθέντων—παρὰ τὴν ἀνατροπὴν των βε-
βαιῶς,—μόνον και μόνον, ὡς σεμνῶς διετείνετο ὁ ἴδιος,
ἵνα ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ συνδρομὰς εις τὴν μέλλουσαν ἐκ-
δοσιν τῶν βιβλίων του.

Δὲν γράφομεν ταῦτα ἀφορῶντες εις τὸν κ. Βιζυηνόν,
ὑπερασπιζόμεθα τὴν τιμὴν τῆς τάξεως τῶν λογίων, και
γνωρίζοντες ποίους κινδύνους διατρέχει ἢ τιμὴ αὐτὴ ἐν
κοινωνίᾳ τόσο διεφθαρμένην εις τὰ ἀνώτερα αὐτῆς στρώ-
ματα, ὡς ἡ κοινωνία ἢ δικὴ μας, και ἐλπίζοντες τὴν
ἀνάστασιν τῆς κοινωνίας διὰ τῆς διαπλάσεως ἀξιοπρε-
ποῦς και ἱπποτικῆς νεολαίας, μετὰ λύπης ἀποκηρύττο-

Συχῶρες', ἀναγνώστᾳ μου, τῆς Μούσας μου τὴ λίμα·
δὲν εἶναι τοῦτο σφάλμα μου και ἰδικό μου κριμα.
"Έπαθα γῶ ὅ,τι και σὺ καμμιὰ φορὰ παθαίνεις,
ὅταν μαζὺ με φίλο σου περίπατο πηγαίνης:
Σ' τῆς ὀμιλίας τὴ ροῆ, σ' ἐκείνη σας τὴ ζέσι.
ἀφίνετε τὸ πόδι σας να πῆσῃ όπου πῆσῃ.

Λέγω λοιπόν—ὡς θάλεγα κι' ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμα—
πῶς εἶναι φιλοπρόδο τὸ ἰδικό μας χῶμα:
Θέλομε ὄλοι τὸ ἐμπρὸς και ὄλοι μέρα νέα,
ὡς θέλει νέους πάντοτε παρθένος Ἀθηναία.
Θέλομε νέα, ὡς και σὺ τὰ νέα 'σταῖς Γκαζέταις,
ὡς θέλω νέα και ἐγῶ...ἀλλὰ χωρὶς γκαζέταις.

Βαριούμαι τώρα να σᾶς πῶ για τοὺς σιδηροδρόμους,
για τὰς λιμνοξερᾶγλης και τοὺς καινούργιους δρόμους,
να σᾶς εἰπῶ για τὰς τομαῖς ποῦ γίνοντ' ἐκεῖ πέρα,
για τὰ καινούρια ἔργα μας ποῦ κάνουμ' οὔλη μέρα.
Αὐτὰ σᾶς τᾶπεν ὁ Σουρῆς, τὸ ἕνα και τὸ ἄλλο,
και δὲν μ' ἀρέσει ἢ ἡχῶ να γίνουμαι τῶν ἄλλω.

Θέλω να τρώω μόνος μου και με τὰ ἐξοδά μου·
δὲν θέλω ρούχα ἄλλωνῶν να δειχῶν για δικὰ μου.
Μ'ἀρέσει μες 'στὸ πιάτο μου, κι' ἄς εἶναι και σπασμένο,
να τρώω πάντα μοναχός...δὲν εἶναι κἂν κλεμμένο·
κλεμμένο, σὰ να ἦταν Σολομωνίδῃ στίχοι,
σὰν ἄρθρα τοῦ «Τηλέγραφου», εἶτε ἐμπόρου πᾶχου...

Γ'.

Μὲ τὴ σειρά μᾶς ἤρθανε προγῆθς και τὰ Τραμβάι.
Κι' αὐτὸ καινούργιο, κ' ἔτρεξε καθένας μας να πάῃ.
Βλέπετε εἶναι τοῦ συρμοῦ, ὅποταν πάγῃ ἕνας
να τρέχῃ ὀξοπίσω του με βᾶσι κ' ὁ καθένας.
"Α! ἔτσι, κι' ὅταν ἀρχινᾶ γαδούρα να γαρίζῃ,
τότε καθένας γάδαρος να ἔγκανᾶ ἀρχίζει.

"Έτρεξαν ὄλοι, ἔτρεξαν κι' αὐτὸ σὰ νατᾶν κἄτι:
σὰ να μὴν εἶδε ἄλλο τι τὸ ἀμυρὸ των μάτι.
Και τόσο στρωμωχθήκανε μέσῃ στ' ἀμάξια κείνα,
σὰ νατᾶν λόγια στρωμωχτὰ στὸ στόμα τοῦ Δουζίνα·
Δὲν θέλω τώρα να τὸ πῶ, ἀλλὰ θερρῶ πῶς πῖσω...
—ὦ! κάλλια, κάλλια, μοῦσά μου, πικρὰ να σιωπήσω]

μεν τόσῳ πικρῶς ἐν μέλος τῆς λογίας τάξεως, ὅπερ ἔχει ἐπὶ τέλος τὴν ἀξίαν του, παρεκτραπὲν εἰς τόσῳ παπείνωσιν ἐν Ἀθήναις, ὥστε ἀπὸ ποιητῆς—οἷος εὐχεταί εἶναι—να καταστήσῃ Καραγκιόζης τῶν σαλονίων. Τὰ σαλόνια ἐνῶ τὸν περιπειοῦντο, ὅπισθεν τὸν περιεγέλων. Διότι τὰ σαλόνια δὲν ἀνέχονται τὴν λογίαν τάξιν ἀνεξάρτητοι καὶ φιλόνομοι, καὶ ὁ κ. Καμπούρογλου ὅστις κάλλιστα τὰ γνωρίζει αὐτὰ, ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ τὸν φίλον του κ. Βιζυηνὸν εἰς τὸν κατήφορον εἰς τὸν ὠθησαν τὰ ἱεροσπουδαστικά του ἐναστικα. Ἡ ἔπρεπε νὰ μὴ δώσῃ θέσιν τιμητικὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα του εἰς ἄνθρωπον, ὅστις οὔτε εἰς τοῦ Δὲ Καστροῦ τὸν ἱπποτισμὸν δὲν κατώρθεσε νὰ ἀναχθῇ.

Καὶ μὰς φαίνεται ὀδυνηρότερα διὰ τὰ γράμματα αὐτῆ ἢ διὰ τῶν μεγαλοπόλων, ὅπου Ἕλληνας, περιφορὰ δικὴν ἐπαίτου τοῦ κ. Βιζυηνοῦ, φαρτώσαντος ἤδη τὸ δισάκι του συστατικὰ ἐξ Ἀθηνῶν μὲ τὴν γενναίαν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀφήσῃ ἐπ' ὀνόματι τῆς κανδυλαναπτικῆς του Μούσης κἀνὲν βαλάντιον ἑλληνικὸν ἀφορολόγητον. Θὰ ἐκλιπαρῇ καὶ πάλιν τραπέζια καὶ συναναστροφάς, διὰ νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ Μαριῶ του, νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν φαλάκραν του, νὰ λυγόνῃ τοὺς κινεζικοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ νὰ ὤθῃ εἰς ἀναίδῃ ἄλλατα τὴν παροιμιώδη ἐκείνην γαστέρα, τὴν ὁποίαν εἰμεθα βέβαιον ὅτι οὐδεμία ἀγγλὶς δέσποινα ἦτο ποτε δυνατόν νὰ δεχθῇ εἰς τὸ σαλόνι της.

Ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτὸς τῶν γραμμάτων πρέπει ἐπὶ τέλος νὰ κτυπηθῇ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πειρασμὸς τοῦ πλούτου εἶναι φοβερός καὶ δὲν δύναται νὰ προέλθῃ ὁ περιορισμὸς τοῦ κακοῦ ἀπὸ τοὺς ἐπιβρεπτεῖς εἰς τοῦτο μεταξὺ τῶν λογίων, παρακαλοῦμεν τοὺς ἐξω ὁμογενεῖς νὰ ἀντιδράσωσιν αὐτοὶ κατ' αὐτοῦ, ἀπειλοῦντος νὰ ἐξαχρειώσῃ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ νὰ πείσῃ τοὺς νέους αὐτῶν ἱεροφάντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδοθῇ βιβλίον, χωρὶς νὰ προσηγηθῇ ταξιδεῖδι ἀνὰ τὰς ἀποικίας. Ἐπὶ τέλος, εἶναι καὶ λογα-

ριασμὸς δικὸς των, διότι Βιζυηνῶν ὑπάρχει ἑρμαθία καὶ ἅμα ἐπιτύχη αὐτὸς θὰ τὸν ἀκολουθήσουσιν ἄλλοι καὶ ἀλλοίμονον τότε εἰς τὰ ταμεῖά των ἐκ τῆς καθόδου αὐτῆς τῶν Βιζυηνῶν!

Ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ πλησίον τῆς Μεγάλης Παράγκας τὸ γωνιαῖον παράπηγμα ἦτο ἐνοικιασμένον ὀπωροπωλεῖον. Ὁ ὀπωροπώλης τὸ ὑπενοικίασεν εἰς κρεοπώλην καὶ ἔγινε χοιροπωλεῖον ὁ κρεοπώλης τὸ ὑπενοικίασεν εἰς λαχανοπώλην καὶ ἔγινε τὸ λεγόμενον *μανάβικο*, ὑπενοικίασεν ὑπὸ δύο νέων, πρῶν ὑπαλλήλων ἄλλου *μανάβικου*, οἵτινες ἐπεθύμησαν νὰ γίνουσι καὶ αὐτοὶ ἀνεξάρτητοι, ζῶντες ἐκ τῆς ἐργασίας των. Ἄλλ' οἱ συναδελφοὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ *μανάβικος* ἐστασίασαν, διὰτι νὰ προστεθῇ καὶ νέον λαχανοπωλεῖον καὶ χαλκρωθοῦν τοιοῦτοτρόπως οἱ ὅροι τοῦ μονοπωλίου, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν ἔλαβον διὰ συμβάσεως ἐν τῇ Βουλῇ καὶ δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν Δήμαρχον, ἐπειδὴ ἔσαν περισσότεροι καὶ ἰσχυρότεροι, ἐπνίξαν τὸν ἀσθενέστερον καὶ ἡ ἀστυνομία ἔκλεισε τὸ μαγαζὶ του. Εἶναι τοῦτο ἐλευθερία ἐμπορίου, ἡ ἐλευθερία ἐπιτηδευμάτων; Ἐὰν πρόκειται δὲ περὶ παραδόσεων καὶ ἀστυνομικῶν διατάξεων, πῶς ἐπιτρέπη εἰς τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο νὰ γίνῃ κρεοπωλεῖον καὶ δὲν τοῦ ἐπετρέπη νὰ μεταβληθῇ εἰς λαχανοπωλεῖον; Πῶς θὰ ἀναφερθοῦν τώρα οἱ δύο νέοι οἵτινες μένουσι ἐκθετοὶ; Πουθενά. Καὶ ἰδοὺ πῶς καὶ πάλιν ζῶμεν ἐν Τουρκίᾳ, ὑπὸ τὸ μαστίγιον τοῦ Σούτσου πικρὰ καὶ τοῦ Κοσσονάκου ἐφένδη!

Ἡ ἀστυνομικὴ ἐποπτεία καὶ ἐπιτήρησις πρέπει νὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς τὰ ὀπωροπωλεῖα. Συμβαίνει ν' ἀγοράζῃς πορτοκάλια τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὸν ὠραῖον φλοιὸν των κρύπτουσι ἐντὸς αὐτῶν σφουγγήρια, τὰ πετᾶς μετ' ἀηδίας

— Πῶς σιωπᾶς; Σ' τὴ μούσα σου σηκώνεις τὸ κεφάλι; Μὴ τρέλλα σου κατέθηκε, μὴ σοῦ κατέβῃ ζάλη; Ἡ Μούσα εἶναι, φίλε μου, ἡ «Ὄρα» ποῦ διαλέγεις, καὶ ὁ στιχουργὸς εἶν' «Ἐγερσις» πῶς, τῆς πῶνε λέγει. — Πολὺ καλὰ... θές νὰ τὰ πῶ; — οὐδὲ στιγμή δὲ χάνω μὰ ὅ,τι τύχη καὶ μοῦ πῶν... ἐπάνω σου τὰ κάνω...

Θαρρῶ λοιπὸν—καὶ ἀρχινῶ τὴν ὀμιλία πάλι— πῶς κάθε ἓνας μέσα 'κεῖ, καὶ σκέψι ἔχει ἄλλη. Ὁ νοῦς μας εἶναι θαλάσσα: ἐδῶ 'ναι τρικυμία, καὶ παρακάτω ἀπαντᾶς γαλήνη, νηνεμία. Γι' αὐτὸ εὐρίσκεις σ' τὴ Βουλῇ ἐδῶ Πετζάλη ἕνα, καὶ ἓνα Σταμούλη δίπλα του μὲ μάτια νυσταγμένα.

Καθένας ἔχει σχέδια ὅταν ἐκεῖ ἐμπαινεῖ. Μία ἰδέα τὸν τραβᾷ καὶ μέσα τὸν πηγαίνει. Ὁ κλέφτης—γιὰ ν' ἀρπάξῃ τι μὲς σ' τὴν ἀνεμοζάλη, καὶ ὁ κλητῆρας,—νὰ τὸν 'δῆ καὶ μέσῳ νὰ τὸν βάλῃ. Ὁ νέος—νὰ βῆρῃ κατ' ἐπὶ... ἓνα καλὸ κομμᾶτι, καὶ κί γυναῖκες—νὰ τὸ πῶ;...—νὰ στριμωχθοῦν κομ-

Ἀρέσουν τὰ στριμώγματα 'στὸ γυναικεῖο φύλο. Εἶναι γι' αὐταῖς τὸ στριμώγμα τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο· ὅπου τ' ἀρπάξῃ γλήγορα—εἶν' ἡ χαρὰ των μόνη—παρκακλῶ, κυρίαίς μου, καμμιά σας μὴ θυμῶνη. Τὸ ξέρω:—εἶν' ἡ ἀρετὴ κρυφὸ μαργαριτάρι· ὁ χρόνος μὲ τὸ βέμα του τῶχει μαζὺ του πάρι,

Καὶ ὅμως μ' ὄλα τὰ κακὰ καὶ τὴν ἀναισχυντία, ἐγὼ εὐρίσκω μιὰ μικρὴ ἐκεῖ δημοκρατία. Μὴ μὰς φωνάζῃς ἀδικα, πτωχὲ Γαβριηλίδη, μὴ μὰς φωνάζῃς... ἀπ' ἐκεῖ θὰ πρωτοβῆ τὸ φεῖδι. Ναί! ἂν ποτὲ ἰσότητα στῆ γῶρα μας κηρύξουν, πρῶτα αὐτὰ τὰ Τράμβκη τὸ δρόμο θὰ μὰς δείξουν.

Δὲν λέγω λόγια μοναχὰ καθὼς τὸν Δελγηιάννη· Ὅποιος μιλεῖ ἀληθινὰ ποτὲ, ποτὲ δὲν χάνει. Καὶ εἶν' ἀλήθεια φανερὴ πῶς ὄλα ἐκεῖ πέρα εἶναι κοινὰ σὰ νάτανε μία κοινὴ ἑστίαρα. Τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀρχοντιά θὰ δῆς ἀδελφωμένα, καὶ ἐκεῖ τὰ χέρια θὰ ἰδῆς μὲ πόδια περδεμένα.

[μάτι.

καὶ δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς τίποτα κατὰ τοῦ ἀπατήσαντός σε ὀπωροπώλου.

Ἄν τοῦ κάμῃς περατῆρησιν, ἀπαντᾶ: — Αὐτὰ εἶναι πορτοκάλια χωρὶς ζουμί! Ἄς ἐξετάσῃ ὁ κ. Διευθυντῆς καὶ θὰ 'δῆ!

Γίνεται σχεδὸν ἀνανέωσις τοῦ δικηγορικοῦ σώματος διὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν νέων. Τὴν ἐβδομάδα πάλιν αὐτὴν ἔλαβον τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγορεῖν δύο καλοὶ νέοι, οἱ κύριοι Κωνσταντῖνος Κολιάτσος καὶ ὁ κ. Ἀνδρέας Γαρουφαλιάς. Εὐχόμεθα εἰς ὅλους τοὺς νέους ἀρετὴν, καὶ πάλιν ἀρετὴν, καὶ πρὸ πάντων ἀρετὴν.

ΚΕΡΑΤΟΛΟΓΙΑ.

Ἄπ' τότε ποῦ ὁ Καλλιγᾶς ἐπιάσθη μὲ τὰ γίδια, ἐξευγενίσθη 'στὴ Βουλῇ καὶ ἡ φρασεολογία τῶν κατσικῶν τὰ κέρατα γινήκανε παιγνίδια, καὶ πῆρε τὸν κατήφορο ἡ κερατολογία. Κι' ἀκούς σπουδαίους ῥήτορας 'στοῦ λόγου των τὴ φούρια νὰ λὲν καὶ γιὰ τὰ κέρατα καμπόσα καλαμπούρια.

Τὶ πρόδος ἀληθινὴ νὰ βλέπῃς εἰς τὸ βῆμα ἀνθρώπους ποῦ ἐγύρασαν νὰ κυβερνοῦν τὸν τόπο, τῆς εὐγενεῖς σεμνότητος νὰ λησμονοῦν τὸ σχῆμα, καὶ μὲ τὸν πῶδ τραμπούκικο νὰ ῥητορεύουν τρόπο. Καμμιά βουλῇ, μὰ τὸ θεὸ, δὲν ἔχει τέτοια χάρη, οἱ ῥητορὲς της νὰ μιλῶν σὰν μάγκες 'στὸ παζάρι.

Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς πλούσιο ὁμογενῆ νὰ πάη, καὶ ἐκεῖ τὸν Ἀλιφῆρη σου νὰ ἦναι πλάι-πλάι· καὶ ἐκεῖ ποῦ κάθεται σκυφτὸς ὁ ἄμοιρος Ροῖδης, τὸν Κόντε Καστρο ταυτωτὸ σιμά του θὰ τὸν ἴδῃς. Γνωσὶ καὶ τρέλλκ:—κάποτε τὰ δυῶ συναπαντιῶνται, μὴ σὰς φανῇ παράξενο: τ' ἀντίθετα τραβῶνται.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ταῖς παλαιαῖς ἰδέαις μου ἀρίνω, καὶ τῆς καινούριας ἐποχῆς παιδί πιστὸ θὰ γίνω. Ζήτω, φωνάζω καὶ ἐγὼ, ναι, ζήτω τὰ τραμβάη, καὶ εἶθε πάντα ὁ θεὸς νὰ τὰ πολυχρονάη. Μιὰ σπῖθα βλέπω μέσα των...μικρὴ δημοκρατία, καὶ... ἓνα κύμα κάποτε γενεᾶ τῆ τρικυμίας.

Μιχαήλος.

Ἄρου τοῦ ἔθνους—οἱ σόροι καὶ εὐγενεῖς πατέρες ὄλα τὰ λόγια 'ξώδεψαν τοῦ δρόμου τὰ χυδαῖα, κατ' ἐκαστὸν καινούριον γύρευαν 'στῆς ὑστεραῖς ἡμέραις, καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ 'βρεθῇ καὶ μία ὕβρις νέα. Βαρέθησαν νὰ 'βρίζωνται: αἰσχροὶ καὶ μασκαράδες, ἔπρεπε τώρα νὰ 'βρισθοῦν καὶ 'λίγο κερατάδες.

Μέσα 'στὰ τόσα στέφανα τῆς κλεφτουριάς ἐκείνης, μέσα σὲ τόσα τρόπαια, θριάμβων πυρκαϊδας, δὲν λείπει ἄλλο πρὸς τιμὴν τῆς νέας Ῥωμοσύνης, παρὰ στεφάνι τῆς βουλῆς μὲ κέρατα τῆς γίδας. Νὰ παύσουν πλὴ οἱ ῥήτορες μὲ χέρια νὰ κτυπεῖονται, καὶ σὰν θυμῶνον κάποτε μ' αὐτὰ νὰ κτυποῦνται.

Καλλίτερα μὲ κέρατα ἀπάνω 'στὸ κεφάλι, παρὰ νὰ κατακλύβουσι τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα· αὐτὸ τοῦλάχιστον, θαρρῶ, τὸ κράτος δὲν προσβάλλει, καὶ οὔτε μὲς 'στῆς τσέπης μας δὲν φέρνει τρικυμία. Καὶ ἔπειτα τὸ κέρατο γιὰ τὸ συρμὸ ἀξίζει, καὶ ἀπ' ὄλα τὰ παράσημα βαρύτερα ζυγίζει.

Ἄς βασιλεῦῃ 'στὴ βουλῇ τὸ ἐγκλημα καὶ ἡ φρίκη, ὅ,τι χυδαῖον ἄς μασσοῦν τῶν βουλευτῶν ἢ γλώσσας, ἄς μὴν ἀκούμε τίποτα παρὰ κερατιλίκι, βριασαῖς, γρονθοκοπήματα καὶ μπαστουναῖς καμπόσαις. Τοῦ Ῥωλογοῦ κρασσοπουλιῶ καὶ ἡ Βουλῇ ἄς γίνῃ, κἀνένα βῆμα ἱερὸ 'στὸ ἔθνος νὰ μὴ μείνῃ.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ τὴν 12 Μαΐου 1882.

Ἡ ἐν Μαγικεστρίᾳ πανήγυρις.

Ἐὰν ἐπιτρέπετο ἡ προσωποποίησις πόλεων, θὰ ἔλεγον ὅτι τὸ Μάντζεστερ εἶναι ὁ ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἑλληνισμοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ἐκεῖ ἑλληνικὴ κοινωνία κατέχει ἀπαράμιλλον ἐθνικὸν χαρακτῆρα, διαφλέγεται ὑπὸ τῶν πατριωτικωτέρων αἰσθημάτων, καὶ μολονότι βιοῦσα ὑπὸ τὸ νεφελωδέστερον στερῶμα καὶ ἐν τῇ ὀμιχλωδέστερᾳ ἀτμοσφαιρᾷ, τηρεῖ ἀμείωτον τὸν φλογώδη τύπον τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος, καὶ τὴν ἐκτακτὸν εὐαισθησίαν τῆς ἑλληνικῆς φύσεως. Τὰ πάντα ἐκεῖ ἀποπνέουσι Ἑλλάδα. Οἱ νέοι οἱ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν βεβουθισμένοι εἰς τοὺς λαβυρίνθους τῶν τιμολογίων, ἢ εἰς τὰς σφαίρας τοῦ βάρβακος καὶ τοῦ

στικῆς αὐτῆς διαθεβαιώσεως τῶν αἰσθημάτων της, ὑπὸ ἐπιβλητικῆς ἱερέως; Ὡς ἀληθῆς ἱερεὺς εἶτα ὁ ἀγορητὴς ἐκκαταλύσει λαμπρὰν θεωρίαν περὶ τῆς εἰρήνης, θεωρίαν μεγάλην συνδυάζουσαν τὰ ὑψηλὰ ἀποφθέγματα τοῦ θεοανθρώπου, καὶ τὰς θελκτικὰς ἰδέας τοῦ συγγραφέως τῶν «Ἀθλιῶν». Εἶτα ἀναδείκνυται ὁ σοφὸς χαρακτὴρ τοῦ ἀγορευόντος Προέδρου ἐν ταῖς λαμπραῖς παρατηρήσεσιν αἱ ἐκφέρει ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, λαμβάνων ὡς βάσιν οὐχὶ ἀόριστα ἀντικείμενα, ἀλλὰ τὰ πράγματα, καὶ κρίνων ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός μας διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν τεχνῶν μας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς γεωργίας μας. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο στοιχεῖον τῆς προόδου μας ἐπέμεινε ὁ σοφὸς ἀγορητὴς, καὶ ἐκφράζει ἐπαίνους ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἑλλάδος, καὶ θαυμασμὸν ὑπὲρ τῶν μεσημβρινῶν μερῶν της. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πελοποννήσου μας, δεχομένης τὰ μεγαλειότερα αἰσθήματα τοῦ πολυμαθοῦς Δόκτωρος, τὸ αἰσθητὴ μου ἐξεγείρεται, ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ, καὶ διαρρήγνυμαι εἰς ἐπευφημίας, καὶ χειροκροτήματα, τῶν ὁποίων ἡ μυνιώδης σφοδρότης ἠνάγκασε τὰ ἀπειρα τοιούτων ἐνθουσιασμῶν lavender χειρόκτιά μου νὰ διαρραγῶσιν, αἰνεῖ ἐκδικούμενα τὴν βάρβαρον κατ' αὐτῶν συμπεριφορὰν μου.

Εἶτα ἀνέρχεται τὸ βῆμα ὁ κ. Τζικαλιώτης, αἰσθηματικώτατος Ἕλληνας, λαμπρὸς χαρακτὴρ, καὶ ἀγορεύει μετ' αἰσθήματος. Οὗτος κατὰ πρῶτον ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Κύριον Χατζόπουλον καὶ τὴν Κυρίαν διὰ τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν ἣν ἔλαβον πρὸς διοργανώσιν τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἐορτῆς, σκοπούσης τὸ Ἔθνος καὶ τὸν βασιλέα του. Εἶτα διὰ καλλίστων ὄρων διερμηνεύει τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν Ἔθνος, καὶ ἐν τῷ μέσῳ χειροκροτημάτων διακηρύττει ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἔθνους ἡμῶν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ πρὸς πᾶν ὅ,τι συνέχεται μετὰ τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἀπεριόριστος.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀγορεύσιν αὐτὴν ἠναγκάσθη νὰ αἰσθανθῶ αἰφνιδικῶς εὐχέστερον ἐκπληξίν. Βλέπω ἐπὶ τοῦ βήματος τὸν ἐμμανῆ φιλέλληνα, τὸν λαμπρὸν ἀνταποκριτὴν τῶν «Daily News», τὸν προσφιλῆ ὁμοτράπεζον τῶν Willis's Rooms, τὸν Σκίνερ. Μὲ τὸ ἀφελές ὄφρος του, μὲ τὰς ἀβιάστους ἐκφράσεις του, μὲ τὸ ἀπκράμιλλον αἰσθητὴ του, αὐτὸς ὁ ἐγκλείων περισσότερον ριλελληνισμὸν παρὰ δέκα Ἕλληνες, ὁ γενναῖος μαχητὴς, καὶ αἰσθηματικὸς ἀνταποκριτὴς ἐν τοῖς Κρητικοῖς, ὁμιλεῖ μετὰ τῆς ἀπλοικῆς ἐκείνης καὶ ἀνεκφράστου χαρᾶς παιδίου εὐρόντος τὴν μητέρα του. Ὁ ἀρχαῖος τῆς Ἑλλάδος λατρευτῆς, ὁ παρακολουθήσας καὶ προσπίσας αὐτὴν ἐν ὅλοις τοῖς κινδύνοις καὶ ἐν ὅλαις ταῖς δυστυχίαις της, οὐτινος τὰς φιλελληνικὰς δάφνας ἐμάχρανεν ἢ σκιά τῶν ἀριστοκρατῶν φιλελλήνων, εἶναι ἔδῃ ἐν τῇ δόξῃ του. Εὐρίσκει

εὐκαιρίαν ν' ἀναφανῆ, ν' ἀκουσθῆ καὶ πάλιν, καὶ νὰ διαρρήξῃ τὴν φωνὴν του ἐντὸς τῆς πολυτελοῦς ἐκείνης αἰθούσης, καθὼς διέρρηξε τὸν κάλαμόν του, καὶ τὴν καραμπίναν του ἐπὶ τῶν βράχων τῆς αἰμοσταγοῦς νήσου. Δὲν τὸν ἀρκοῦσιν αἱ ὠραῖαι Ἀγγλικαὶ ἐκφράσεις του, ὄχι! νομίζει ὅτι εἶναι βεβήλωσις νὰ προφέρῃ ἄλλην γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκάλεσθ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς φράσεις του, καὶ βασιανίζει τὴν μνήμην του καὶ τὴν κρίσιν του ὅπως εὐρῆ τὴν καταλληλοτέραν, καὶ τέλος μετὰ θριάμβου, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, μετ' ὑπερηφανίας ἀκούεται λέγων Ἑλληνιστὶ «Κάλλιο ἓνα καὶ ἔς τὸ χέρι, πᾶρα ντέκα καὶ καρτέρει». Καὶ ἐν ᾧ οἱ παρ' ἐμὲ Ἀγγλοὶ ρίπτοντες πρὸς τὸν ἀγορητὴν βλέμμα θαυμασμοῦ καὶ ζηλοτυπίας, μοὶ ἐζήτουν τὴν σημασίαν τῆς φράσεως ταύτης, αὐτὸς ἐξήστραπτεν ἐπὶ τῷ θριάμβῳ του, καὶ κατέληγεν ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἡμέρα αὕτη, εἶναι μία ἐκ τῶν εὐτυχστέρων ἡμερῶν δι' ἐκείνους οἴτινες, ὡς ἐγὼ, δύνανται ν' ἀναμιμνήσκωνται τοὺς χρόνους καθ' οὓς μόλις ἀμυδρὰ ἐλπίς ὑπέφωσκεν ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἑλλάδος.»

(Ἐπιτελεῖ συνέχεια)

Timeson

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

Γνωστοποιεῖ ὅτι

Ἀπὸ τῆς 9 Μαΐου αἱ ἀμαξοστοιχίαι θ' ἀναχωρῶσι διερχόμεναι διὰ Φαλήρου:

Ἐκ Πειραιῶς τὴν 4.35, 5.05, 5.35, 6.05, 6.35, 7.05, 7.35, 8.05, 8.35, 9.05, 9.35, 10.35, 11.35 π. μ.
12.35, 1.35, 2.35, 3.05, 3.35, 4.05, 4.35, 5.05, 5.35, 6.05, 6.35, 7.05, 7.35, 8.05, 8.35, 9.35, 10.35, 11.35 μ. μ.

Ἐξ Ἀθηνῶν τὴν 5, 5.30, 6, 6.30, 7, 7.30, 8, 8.30, 9, 9.30, 10, 11, 12 (μεσημβρίας).
1, 2, 3, 3.30, 4, 4.30, 5, 5.30, 6, 6.30, 7, 7.30, 8, 8.30, 9, 10, 11, 12 (μεσονυκτίου).

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν θεατρικῶν παραστάσεων ἐν Φαλήρῳ μέχρι τέλους αὐτῶν θέλουσιν ἀναχωρῆ καὶ αἱ ἐξῆς ἀμαξοστοιχίαι:

Ἐκ Πειραιῶς τὴν 9.05, 10.05, 11.05, μ. μ.

Ἐξ Ἀθηνῶν τὴν 9.30, 10.30, 11.30 μ. μ.

Ἐν ἀνάγκῃ θέλουσιν ἀναχωρῆ **ἐκ Φαλήρου** δι' Ἀθηνᾶς ἑκτακτοὶ ἀμαξοστοιχίαι καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Εἰς Μοσχάτον θέλει σταματᾶ ἡ ἐκ Πειραιῶς ἀμαξοστοιχία τῆς 6.35 π. μ. καὶ 6.35 μ. μ. καὶ ἡ ἐξ Ἀθηνῶν τῆς 7 π. μ. καὶ 3 μ. μ.

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΚΑΤΑΒΛΗΤΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΥΣΙΝ.—ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.—ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Κεντρικὴ ἀποθήκη, Ὀδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).